

οὔτε χειρονομία, οὔτε λέξις. Ἡ Ῥαχὴλ καὶ αὐτὸς, κρείσσοι ἐνώπιον τοῦ αὐλάρχου διατελοῦντες, δὲν ἤδυσθησαν νὰ ἀνταλλάξωσιν οὔτε λέξιν διαφυγοῦσαν τὴν ἀσπὴν τοῦ Ἀργου αὐτῶν. Ἐντοσοῦτω, ἡ νεάνις εἶχε κλῆρον πεποιθήσιν, διότι ὁ πατὴρ τῆς ἐγνώριζε τὴν ὁδὸν ἣν ἐβάδιζον, ἰσως δὲ ἤρχιζε καὶ νὰ ἐνοῆῃ κατὰ τὸ μυστήριον ὑφ' οὗ περιεβάλλετο.

Μετὰ δεκαπενθήμερον πορείαν, οἱ ὀδοίποροι ἀφίχθησαν εἰς τινὰ θαλάσσιον λιμένα, ὅπου πλοῖον ἀνεμένει αὐτοῦς, καὶ ἐφ' οὗ ἐπεβίβασθησαν. Μετὰ βραχυπόρον θαλασσοπλοίαν, ἐπέβησαν εἰς νέον τῆς ἀμαξίης, εἰς εἶχεν ἐπιβασθῆ καὶ ἀποβιβάσθῃ μετ' αὐτῶν. Τέλος πάντων ἡμέραν τινὰ, περὶ δείλην ὄψιαν ἀφίχθησαν εἰς τὴν πολύχιον.

Αὐτόθι, ὁ αὐλάρχης εἶπε πρὸς τὸν Ἰουδαῖον.

— Ἐδῶ πρέπει νὰ σὰς ἐγκαταλείψω. Διατάξατε τὸν ἡνίοχον νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὴν ἐνώπιόν σας ἀνοιγομένη εὐθείαν ὁδον, καὶ νὰ δέουση μέχρι τῆς πόλεως, ἥτις δὲν ἀπέχει πολὺ. Τὰς πύλας τῆς πόλεως νὰ διέλθῃτε εὐτόλμως, καὶ νὰ ζητήσατε πρὸ ἀπλοῦ τινὸς ἀθρώπου νὰ σὰς δηγήσῃ εἰς τὸ Ὁ ε σ τ ι ε ρ γ ἄ ρ δ, ἔκειθεν εὐκόλως θέλετε ἀνακαλύψαι πενιχράν σουνίαν, ἥς αἱ ὀδοὶ εἶναι ἐξολοτρωτοί, κειμένην ἐπὶ τῶν ἐποτόμων πλευρῶν λοφίσκου. Αὐτόθι θέλετε ἐκλέξαι εἰκὸν οὐχὶ εὐκείστον καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ τοῦ ὀκειοῦ τὰ παραθύρα νὰ ἀνοίγωνται πρὸς τὴν ἄλλοις συνηζυμένην ὁδόν. Ἡ Ῥαχὴλ θέλει προσποιηθῆ ὅτι κοιμάται μέχρι τῆς εἰς τὸν οἶκον ἀφίξίως σας. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι δὲν με γνωρίζετε, τὸν δὲ τίτλον μου, ὁ σὰς ἐνεπιστεύθη ὀφείλετε νὰ λησμονήσῃτε ἀπὸ τοῦδε. Ἀῦριον θέλετε λάβει δηγίας.

Ἐγκατέλιπεν αὐτοῦς τοὺς τὰς τελευταίας ταύτας ὀδηγίας.

Ὁ Ἰουδαῖος ὑπήκουσε μέχρι κεραίας, καὶ ἐξελέξατο κινάλαμα τοιοῦτον ὁποῖον ρητῶς παρήγγειλεν αὐτοῖς ὁ αὐλάρχης.

Ὁλόκληρος ἡ νύξ καὶ ἡ ἐπομένη ἡμέρα παρήλθε καὶ ὁ ὀδηγὸς αὐτῶν δὲν ἐφάνη εἰσέτι. Ἀμα τῆ νυκτὶ, ἄθροπός τις εἰσήθε λαθρα εἰς τὸν οἶκον ἐν ᾧ κατώκει ἡ νεάνις μετὰ τοῦ Ἰουδαίου ἦτο δ' οὗτος ὁ αὐλάρχης.

— Κυρία μου, εἶπε πρὸς τὴν Ῥαχὴλ διὰ φωνῆς παπειῆς καὶ μυστηριώδους, ὀφείλεις νὰ ὑποκριθῆς ὅτι προφυλάττεσαι πολὺ, ἀλλ' ἐντοσοῦτω νὰ φαίνεσαι εἰς τὸ παράθυρον τοιοῦται εἶναι αἱ διαταγαὶ ἐκείνης πρὸς τὴν ὀρκίσθης νὰ ὑπακούσῃς τυφλῶς.

Ἡ Ῥαχὴλ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἀκολουθήσῃ ποτῶς πᾶσαν ὀδηγίαν.

Ὁ αὐλάρχης ἐξηκολούθησε.

— Ἐάν τις σοὶ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον εἰς γλῶσσαν ἣν δὲν γνωρίζεις, νὰ προσποιηθῆς ὅτι ἐνοσεῖ, ὁ δὲ πατὴρ σου, ὅστις πάντοτε θέλει ἔστασαι πλησίον σου καὶ ὅστις γνωρίζει τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, θέλει σοὶ χρησιμεύει ὡς ὑποβολεῖς.

Ὁ Ἡλίας ἀνεκρίθησε.

Δυνατὴν νὰ με ὑπέλαβες ἀπατηθέντα, προσέθηκε ὁ αὐλάρχης μετὰ πικροῦ μειδιάματος· ἀλλὰ δὲν εἶναι οὕτω, φίλε μου. Εἶσαι οὐ μὲν πονηρὸς, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι

πονηρότερος σοῦ. Ὁ κατὰ τὴν ὀδοίποριάν μου βαθύς σου ὕπνος δὲν με ἔλαθεν συνέλαβον ἐπ' αὐτοφρόν τὰ βλέμματα ἅτινα ἠκόντιζες διὰ τῶν χαραγμάτων τῆς θυρίδος παρετήρησα τὴν ἐπιδειξιότητα μετ' ἧς οὐ μόνον ἀπειταμεινες τὰς τὴν ὁδὸν ἀφωρώσας ὀδηγίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα δι' ἧς προεκάλεις ἀνακαλύψεις διὰ λέξεων ἀσημάντων κατὰ τὸ φαινόμενον. Τέλος πάντων γινώσκω τὸν πρῖν βίον σου, καὶ ἐπιπροφορήθη ὅτι κατώφης τὸν τόπον τοῦτον. Μὴ λαμβάνης λοιπὸν τὸν κόπον νὰ ἐξανίλης τοσαῦτα μέσα μάταια· οὐδέποτε μ' ἔλαθες, οὔτε με λαθάνεις, οὔτε θέλεις με λάβει, πανοῦργε Ἰουδαῖε.

Εἰπὼν ταῦτα ἔθεσε δύο λαμπάδας ἐπὶ τοῦ παραθύρου, καὶ, μὴ δοῦς προσοχὴν εἰς τὴν ταραχὴν τοῦ Ἰουδαίου, ἐνευσε τῇ Ῥαχὴλ νὰ διέλθῃ ἀπλῶς πως, ἀλλ' οὕτως, ὥστε νὰ καθίσταται ὀρατὴ εἰς τοὺς διαβίτας.

Μετ' οὐ πολὺ, ψιθυρισμοὶ ἠκούσθησαν εἰς τὴν ὁδόν, σύστασις θεατῶν, βαβυλῶν ἐπαυθηθεῖσα, συνέστη ὑπὸ τὰ παράθυρα, καὶ ζητωκραυγαὶ ἠκούσθησαν ὑπὸ ἀπειρ-ἀρίθμου πληθῶς διαιδόμεναι.

Ὁ αὐλάρχης δέταξε τῷ Ἰουδαίῳ ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Ἐν τῷ ἅμα δύο χιλιάδες χεῖρες ὕψωσαν τοὺς πέλους των, καὶ δύο χιλιάδες φωναὶ ἀνέκραξαν ζήτω! ἡ ζέως ἦν ἀπαραδειγμάτιστος, ἀχαλίνωτος καὶ σχεδὸν μανιακῆ.

— Χαίρετα διὰ τῆς χειρὸς! φανοῦ συγκεκινημένη! ὑποκρίθητι ὅτι σπογγίεις δάκρυα, εἶπεν ὁ αὐλάρχης πρὸς τὴν ἐντρομον Ῥαχὴλ.

Ἡ νεάνις ὑπήκουσε τρέμουσα.

Ἐβδόντες τὴν προσπεποιημένην ταύτην συκίνησιν, οἱ θεαταὶ ἐνθουσιασθέντες ὑπὲρ ποτε, ἀνέκραξαν·

— Εἰς τὰ ἀνάκτορα! εἰς τὰ ἀνάκτορα! ν' ἀναλάβῃ τὸ στέμμα! νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ λαοῦ!

— Τεῖνον τὸν βραχίονα πρὸς τὸν λαόν, καὶ θές τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τῆς καρδίας, ψιθύρισεν ὁ αὐλάρχης.

Ἡ Ῥαχὴλ ἐξετέλεσε τὰς διαταχθεῖσας χειρονομίας.

— Προσποιηθῆτι ὅτι ἀποποιῆσαι, καὶ ὅτι ἀποσύρσαι τοῦ παραθύρου.

Μόλις ἠκολούθησε τὰς δηγίας τοῦ μέντορος αὐτῆς καὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ ὄχλου ὕψωθησαν μέχρις οὐρανῶν, ὁ λαὸς, μετὰ μακρῶν διακοπῆν, εἰσήλθεν εἰς τὸν οἶκον, ἔλαβον τὴν Ῥαχὴλ, τὴν ἔσυρον εἰς τὴν ὁδόν, καὶ θέντες αὐτὴν ἐπὶ φορείου ἐξ ἄνθρωπων, ἐκράζον πανταχόθεν· Εἰς τὰ ἀνάκτορα! εἰς τὰ ἀνάκτορα!

— Ἄ! ὑπετρούλισεν ὁ αὐλάρχης βλέπων ταύτην τὴν σκηνὴν, διατι ἡ βασιλίσσα μου δὲν με ἤκουσε! Διατί ἐστειλεν αὐτὸ τὸ κράσιον ἀντὶ νὰ ἔλθῃ ἡ ἰδία! Ἡμουν παπεισμένος ὅτι ὁ λαὸς, ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ἤθελε τὴν ἐπαναγάγῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου. Τί νὰ πράξω τώρα! Πῶς νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀπάτης ὁ ὄχλος οὗτος,

— Θὰ φωνεύσωσι τὴν θυγατέρα μου! εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τοὺς λόγους τοῦ αὐλάρχου.

Ἡ δυστυχὴς ἐλάθη! θεὲ μου! θεὲ μου! προστάτευέ την, διότι σὺ μόνος δύνασαι νὰ τὴν σώσῃς!

— Τί νὰ πράξω! Ὅποιον μέσον νὰ λάβω διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Βασιλίσσῃς μου